

KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

Odporządźaln kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr. Marjan Chęlmikowski, za wszelkie inne działy odpowiada Edmund Rakowski, wszyscy w Poznaniu.

Dyrektor wydawnictwa: Roman Leitgeber

Wydawnictwo Sp. Akc. Drukarnia Polska
w Poznaniu. św. Marcin 70

Redaktor: Bohdan Jarochoński

Nr. 470

Poznań, czwartek dnia 12 października 1933

Rok XXVIII

Sensacje procesu o podpalenie Reichstagu

Niezwykłe ostre scysja między przewodniczącym senatu a Dymitrowem — Usunięcie oskarżonego Bułgara z sali sądowej — Van der Lubbe robi wrażenie człowieka zupełnie zniedołężniatego

Berlin. (PAT). Na wstępie wczorajszej rozprawy doszło do niezwykle ostrej scysji między przewodniczącym senatu a Dymitrowem.

Na oświadczenie przewodniczącego, że wizja lokalna przed rampą Reichstagu odbędzie się dopiero we czwartek wieczorem. Dymitrow chciał złożyć oświadczenie, czemu przeszkodził przewodniczący, zaznaczając, że procedura nie przewiduje możliwości składania deklaracji przez podsądnych. Dymitrow nie może skorzystać z tego przywileju, ponieważ wielokrotnie nadużywał prawa głosu. Gdy Dymitrow, mimo to, usiłuje przemówić, przewodniczący krzyczy: Milczcie! Wówczas Dymitrow zrywa się i woła głośno, że występuje nie tylko jako oskarżony, ale i jako swój własny obrońca. Przewodniczący, wzburzony, wstaje i oddala się wraz z senatem. Przez ten czas Dymitrow siedzi na miejscu i zastanawiając potrząsa głową.

Po powrocie przewodniczący ogłasza uchwałę senatu, wydalającą Dymitrowa na czas nieograniczony.

Wówczas Dymitrow woła: Zrabowa-liście mi prawo obrony, poczem zwraca-jąc się do adwokata Teichert, podaje mu kartkę, mówiąc: Oto pytanie, które chciałem postawić. Proszę, uczyni Pan to za mnie.

Dr. Teichert z obrażoną miną odpo-wiada: Dlaczego Pan przedtem tego nie uczynił i, spoglądając na kartkę, rzucił ją z lekceważeniem na stół.

Po wyprowadzeniu Dymitrowa ze-znał porucznik policji Leteit, który krytycznego wieczoru pełnił służbę na posterunku przy bramie Brandenbur-skiej i jeden z pierwszych wszedł do wnętrza płonącego Reichstagu. Świa-dek podaje szczegółowy opis pożaru sali posiedzeń i kuliarów. Po powrocie na posterunek zastał tam już v. d. Lubbe-go, który przyznał się do podłożenia ognia. Na pytanie, dlaczego to uczynił, v. d. Lubbe uśmiechał się w milczeniu. Na świadku zrobił on wrażenie obłąkanego.

Po godzinnej przerwie proces o podpalenie Reichstagu wznowiono.

Nadprok. Werner podniósł wersję, że zaraz po wybuchu pożaru na miej-scu zjawiły się hitlerowskie oddziały szturmowe i zadał pytanie świadkowi Leteitowi, czy istotnie oddziały sztur-mowe były wzywane.

Liteit odpowiedział, że w czasie pełnienia służby nie zauważył oddzia-łów szturmowych.

Następnie przewodniczący zwraca się do oskarżonego Van der Lubbe-go, aby przygotował się do odpowiedzi.

Van der Lubbe wstaje, jak zwykle, ze spuszczoną głową i jest zupełnie zniedołężniały. Obrońca musi mu własnoręcznie wycierać chustką nos. Przewodniczący zapytuje Van der

Lubbe-go, czy słyszał zeznania Leteita i czy ma coś do oświadczenia.

Oskarżony odpowiada: — Nie.

Przewodniczący zapytuje, czy ze-

znanie te były prawdziwe.

Oskarżony: — Nie mogę powie-

dziedź.

W tej chwili obrońca dr. Sack do-

Ruchoma wystawa sztuki w Poznaniu. — W gmachu W. S. H. przy Wałach Zygmunta Augusta mieści się wystawa sztuki artystów warszawskich, która wzbudziła w naszym mieście większe zainteresowanie. Na ilustracji fragment wystawy z obrazami: Podoskiej, Cybisa, Przeradzkiej, Kanarka i Tellosa.

Rozprawy o rozruchy chłopskie w Małopolsce

Świadek, który nie chce zeznawać w obecności oskarżonych — Zamknięte bramy i drzwi do budynku sądowego — Co zeznał b. komendant posterunku policyjnego w Grodzisku

Rzeszów. (Tel. wł.). W dniu wczorajszym w rozprawie o zajścia w Grodzisku przesłuchano ostatnich 15 o-skarżonych, poczem przewodniczący otworzył postępowanie dowodowe.

Pierwsi świadkowie zaprzeczyli jakoby tłum w Grodzisku zachowywał się agresywnie i sytuacja powikłała się dopiero po salwie policyjnej.

M. in. stawał świadek Zwoliński, który początkowo nie chciał zeznawać. Dopiero gdy przewodniczący — wbrew protestowi obrony i oskarżonych — opróżnił salę z wszystkich oskarżonych, Zwoliński złożył obszernie zeznania. Oświadczył on, że widział szereg oskarżo-nych a między nimi oskarżonego Urba-

na, który miał bić kołem i widłami po-stępunkowego Srokę, zamordowanego, jak wiadomo, w czasie zajść po procesji w Grodzisku.

Na pytanie obrony, czy świadek jest konfidentem policyjnym, przewodniczą-cy pytanie to uchylił.

Dodać należy, że poseł adw. Zieliń-ski zwrócił się w czasie rozprawy do przewodniczącego, aby przywrócił jaw-ność rozprawy, ponieważ publiczność, która chce dostać się na salę, spotkała zamknięte bramy i drzwi u wejść do budynku sądowego. Przewodniczący odpowiedział, że rozprawa jest jawna a zarządzenia w stosunku do policji nie leżą w jego kompetencji. Obiecał jed-nak, że wglądnie w sprawę i umożliwi wejście publiczności na salę.

Późnym wieczorem zeznawał były komendant posterunku w Grodzisku, świadek Wierchowski, który szczegó-wo opowiedział o zajściu w czasie pro-cesji oraz o zajściach, które potem na-stąpiły. Świadek stwierdził, że w mo-mentcie, gdy zabarykadował się w poste-runku policyjnym w obawie przed ata-kiem tłum, tłum zachowywał się zu-pełnie spokojnie. Gdy świadek jako ko-mendant posterunku p. p. zwrócił się do oskarżonego Kuli, miejscowego prezesa Stronnictwa Ludowego, aby od-cisnął tłum od posterunku, oskarżony Kula podjął się tego i istotnie w ciągu godziny tłum od posterunku odstąpił.

maga się ustalenia, co oznaczają te ciągle powtarzające się niejasne od-powiedzi. Czy oskarżony nie może odpowiedzieć, czy nie chce.

Oskarżony milczy.

Wówczas przewodniczący zwraca się do niego z pytaniem, czy może nie chce mówić ze względu na współwin-nych.

Oskarżony milczy w dalszym ciągu. Sala z napięciem oczekuje przez kilka minut, ale Van der Lubbe dalej trwa w apatycznym milczeniu.

Wówczas przewodniczący stwier-dza, że dalsze indagowanie go uważa za zupełnie bezcelowe, poczem wy-mienia świadków, którzy mają być o-becni przy wizji lokalnej w parlamen-cie we czwartek. Wniosek o dopu-szczenie Dymitrowa został przez se-nat odrzucony.

Zkolej sąd przystępuje do rozpa-trzenia, jakiego rodzaju alarm zarzą-dzony był przez straż pożarną.

Komendant straży Wagner zezna-je, że najpierw zarządzono alarm 10 a potem 15 stopnia.

Obrońca Sack wskazuje na waż-ność tej sprawy z uwagi na to, że b. min. Grzesiński oświadczył przed ko-misją śledczą w Londynie, że „jeśli wielki alarm nie był zarządzony, to musiał on być zakazany“.

Następnie przesłuchano rzeczo-znawcę dr. Lepsiusa, który został we-zwany do udziału w dochodzeniach, gdyż z uwagi na działanie bomb ognio-wych pożar Reichstagu odegrał wielką rolę dla ochrony przeciwlotniczej. W czasie dochodzeń Van der Lubbe udzielił świadkowi dokładnych wyja-snień, jak dokonał podpalenia i wy-warł wrażenie pewnego siebie i roz-sądnego człowieka. Oskarżony miał oświadczyć wówczas, że podpalił par-lament, aby „zniszczyć cały ten ustrój społeczny“.

Na tem dzisiejszą rozprawę za-mknięto.

Listy gończe policji krakowskiej

za przypuszczalnymi mordercami listowego Przebindy i Suesskindów

Warszawa. (Tel. wł.). Nadeszły tu wiadomości, że policja krakowska roz-zesłała listy gończe za Janem Maliszem, bezrobotnym od kilku lat fotografem z Krakowa i 26-letnią Marją z Węgrzy-nów Kotłową - Wolichową, która wynajęła pokój w mieszkaniu Suesskin-dów.

Stwierdzono, że charakter pisma na-przekazie pocztowym, nadanym do Suesskindów w urządzie pocztowym w Podgórzu w przededniu morderstwa, odpowiada charakterowi pisma Malisza.

Oboje ścigani są podejrzani o mor-derstwo sp. listowego Przebindy i Suess-kindów. (w)

